

PREZENTUJE

 Przychodnia
MORSKA

OSTEOPATIA

www.przychodniamorska.pl

SKRÓT MERYTORYCZNY WYKŁADU – SPOTKANIA EDUKACYJNEGO PT.
Osteopatia w rehabilitacji i praktyce lekarza specjalisty

Prowadzący wykład:

mgr Tomasz Lewandowski – osteopata z 11-letnim doświadczeniem, wykładowca AWFIS.

Osteopatia w rehabilitacji i praktyce lekarza specjalisty

Geneza i założenia osteopatii

Osteopatia jest medycyną manualną praktykowaną od 140 lat. Twórcą osteopatii był amerykański lekarz Andrew Still, który w 1874 r. ogłosił swoją nowatorską, jak na owe czasy, koncepcję leczenia. Zakładała ona, że wszystkie struktury naszego ciała wzajemnie na siebie oddziałują, że ciało posiada tendencję do samoleczenia i dąży do przywrócenia równowagi (homeostazy) oraz że struktura i funkcja ciała wzajemnie się uzupełniają. Osteopata posługując się technikami manualnymi leczy zaburzenia ruchomości stawowej i tkankowej, jeśli uzna, że zmiany te mają wpływ na dolegliwości zgłaszane przez pacjenta lub na ogólny stan jego zdrowia.

Status zawodu

W USA od połowy lat 60. XX wieku lekarz osteopata ma ten sam status prawny co lekarz medycyny. W Europie osteopatia jest wolnym zawodem medycznym, nauczonym w systemie 3-5-letnich studiów podyplomowych i praktykowaną głównie przez fizjoterapeutów i lekarzy. Do Polski trafiła w 2003 r. z belgijskim Sutherland College of Osteopathic Medicine. W Polsce osteopatia praktykowana jest w gabinetach prywatnych.

Diagnostyka w osteopatii

Osteopata bada ruchomość stawów oraz zmiany w tkankach miękkich. Niezbędna jest również znajomość testów neurologicznych, ortopedycznych, naczyniowych i innych ogólnomedycznych. Zmiany tkankowe zawsze towarzyszą uszkodzeniom w obrębie narządu ruchu, często są niemożliwe do zobiektywizowania współczesnymi metodami obrazowania i podlegają tylko ocenie palpacyjnej terapeuty. Nierzadko dysfunkcja tkankowa wyprzedza pojawienie się zmian strukturalnych (chorobowych). Still twierdził, że „w powięziach należy szukać przyczyn chorób, a w regulacji układu powięziowego sposobów ich leczenia”. W czasach Stilla teoria, mówiąca o występowaniu zmian funkcjonalnych tkanek i stawów, bez towarzyszącej choroby morfologicznej była rewolucyjna. Dziś wiemy, że jest ona codziennością praktyki terapeuty manualnego.

Rys. 1. Still uważał, że ważniejsze od technik osteopatycznych jest myślenie zgodne z zasadami osteopatii.

Leczenie osteopatyczne

Nazwę osteopatia można tłumaczyć tak: dysfunkcja kostno-stawowa (*osteo-*) doprowadza do powstania zaburzeń (*-patia*) w układzie powięziowym, który zawieszony jest na stelażu kostno-stawowym. Zaburzenia te powodują lokalne upośledzenie ukrwienia i unerwienia i w konsekwencji powstanie choroby. Naczynia i nerwy przebiegają przez oka sieć stworzonej przez powięź. Dźwignie i techniki osteopatyczne mają na celu regulowanie tego układu, dzięki czemu wpływają na poprawę czynności naczyniowo-nerwowej narządu. Za czasów Stilla, medycyna klasyczna była daleka od doskonałości, więc zaproponował on system leczenia oparty tylko na terapii manualnej, bez farmakologii i chirurgii. Powstawały szpitale, gdzie leczono tylko za pomocą „rękoczynów”.

Dzięki temu osteopatia stworzyła i rozwinęła techniki wyspecjalizowane w leczeniu nerwów, naczyń, stawów, trzewi, powięzi i wszystkiego, co jest dostępne rekombinacji terapeuty. Współczesna osteopatia nie odrzuca leczenia konwencjonalnego, a osteopaci z powodzeniem współpracują z lekarzami różnych specjalności, czuwając na jakością funkcjonowania tkanek i stymulując procesy naprawcze organizmu.

Jeśli chodzi o dolegliwości pochodzące z układu ruchu, osteopata jest często terapeutą pierwszego kontaktu, co nakłada na niego szczególny obowiązek posiadania wiedzy ogólnomedycznej, by móc zakwalifikować pacjenta do leczenia manualnego lub odesłać do specjalisty z innej dziedziny. Diagnostyka różnicowa jest jednym z najważniejszych przedmiotów w procesie kształcenia osteopatów.

Wskazania do leczenia osteopatycznego:

- bóle głowy pochodzenia napięciowego,
- bóle kręgosłupa i stawów obwodowych,
- przeciążenia i urazy sportowe i zawodowe,
- dyskopatie,
- zespoły uciskowe nerwów i naczyń,
- wady postawy,
- funkcjonalne zaburzenia trzewi, zaparcia,
- obrzęki kończyn,
- zaburzenia koncentracji i pamięci,
- przemęczenie,
- zespoły nadmiernej pobudliwości nerwowo-mięśniowej,
- zaburzenia snu i nastroju,
- zawroty głowy,
- szумы w uszach,
- zaburzenia zgryzu,
- osłabienie odporności,
- bolesne miesiączkowanie,
- bóle krzyża w ciąży,
- ułożeniowe wady noworodka.

Rys. 2. Wykład rozpoczął się od teoretycznego wprowadzenia.

Rys. 3. W części praktycznej analizowany był przypadek kliniczny pacjenta oraz wykonywane techniki osteopatyczne. Na zdjęciu mobilizacja przepony.

Rys. 4. Technika uruchamiania kręgosłupa.

Rys. 5. Mobilizacja miednicy techniką energii mięśniowej.

Rys. 6. Uruchamianie powięzi kończyn dolnych.

Rys. 7. Ostatnią częścią wykładu był panel dyskusyjny.

